

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška a soudců Tomáše Kocourka a Tomáše Blažka v právní věci žalobců: **a) Ing. J. D., b) P. D.**, oba zastoupeni JUDr. Kateřinou Husákovou, advokátkou, sídlem Dvořákova 3538/10, Znojmo, proti žalovanému: **Městský úřad Znojmo**, sídlem Obroková 1/12, Znojmo, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. června 2023 č. j. 31 A 39/2023-90

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce a) **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobce a).
- III. Žalobci a) **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupkyně JUDr. Kateřiny Husákové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Výrok I. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. června 2023 č. j. 31 A 39/2023-90 **se zrušuje** v části, v níž byla odmítnuta žaloba žalobkyně b), a věc **se vrací** v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení.
- V. Výrok II. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. června 2023 č. j. 31 A 39/2023-90 **se zrušuje** v části, v níž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení o žalobě žalobkyně b), a věc **se vrací** v tomto rozsahu krajskému soudu k dalšímu řízení.
- VI. Výrok IV. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. června 2023 č. j. 31 A 39/2023-90 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Zaměstnanec žalovaného (pan B.) měl dne 17. ledna 2023 vstoupit na pozemek žalobců p. č. X v katastrálním území Z. kvůli poruše vodovodu. Žalobci měli za to, že nebyly splněny podmínky, za nichž mohl zaměstnanec žalovaného vstoupit na jejich pozemek podle § 172 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Proto se u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhali ochrany před nezákonným zásahem žalovaného.

[2] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením žalobu odmítl. Žalobci totiž podle něj podali žalobu opožděně.

[3] Vstup zaměstnance žalovaného na pozemek žalobců je třeba dle krajského soudu hodnotit jako jednorázový zásah. Žalobce a) doručil žalovanému dne 18. ledna 2023 přípis, ze kterého jasně vyplývá, že si stěžuje na vstup pana B. na pozemek. Nejpozději v tento den tak již muselo být žalobci a) zřejmé, že pan B. vstoupil na pozemek, tedy že došlo k zásahu do práv.

[4] Krajský soud má dále za to, že se v tento okamžik musela o vstupu pana B. na pozemek dozvědět i žalobkyně b). Žalobce a) a žalobkyně b) jsou manželé, mají shodné trvalé bydliště a pozemek, na kterém mělo k nezákonnému zásahu dojít, je v jejich společném jmění. Oba žalobci byli rovněž účastníky řízení o vydání předběžného stavebního povolení podle § 177 odst. 5 písm. d) stavebního zákona.

[5] Podle § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozví o nezákonném zásahu. Tato lhůta uplynula žalobcům dne 20. března 2023. Žaloba byla krajskému soudu podána až dne 19. dubna 2023.

[6] Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobce a), že měl všechny potřebné informace až poté, co si přečetl prohlášení pana Ř. Podle samotné žaloby učinil pan Ř. prohlášení na žádost žalobce a). Zjevně se jedná o důkaz, že mělo dojít k zásahu. Vědomost o zásahu však měl žalobce a) jistě dříve. Obdobně tomu muselo být i u žalobkyně b). Krajský soud neuvěřil tomu, že žalobce a) informoval žalobkyni b) o vzniku zásahu pana B. na jejich pozemek až po více než dvou měsících, tedy poté, co se žalobce a) dozvěděl o zásahu od pana Ř., a poté, co podal stížnost na postup pana B. Taková verze příběhu je vyloučena a ani žalobci neuvedli žádné okolnosti, které by měly podpořit její hodnověrnost.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[7] Proti usnesení krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadili pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka b) trvá na tom, že se o vstupu pana B. na pozemek dozvěděla až dne 21. února 2023. V ten den totiž zahlédla prohlášení pana Ř. v kanceláři žalobce a) na jeho

pokračování

čerpací stanici. O sepis prohlášení požádal pana Ř. pouze stěžovatel a), který se o zásahu musel skutečně dozvědět nejpozději dne 18. ledna 2023.

[9] Stěžovatelka b) pobývala v době vstupu pana B. na pozemek v obci N. u své nemocné matky, o kterou se starala. Navíc je ženou v domácnosti. Stěžovatel a) ji nezatěžuje problémy souvisejícími s jeho podnikatelskou činností. Právě k podnikání slouží i pozemek, na který pan B. vstoupil. Stěžovatelé jej osobně neužívají, ale pronajímají. Stěžovatelka b) se o pozemek nestará, ani jej nespravuje. Stěžovatelé mají za to, že stěžovatelka b) měla být k těmto okolnostem vyslechnuta. Její výslech navrhuji i v řízení o kasační stížnosti.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta. Argumentaci stěžovatelky b) ohledně její vědomosti o vstupu pana B. na pozemek pokládá za účelovou. Z hlediska zákonnosti napadeného usnesení je navíc irrelevantní. Stěžovatel a) při jednání s žalovaným vždy zastupuje stěžovatelku b) na základě obecné plné moci. Její tvrzení tak svědčí spíše o nedostatečném plnění povinností zmocněnce ze strany stěžovatele a). Výslech stěžovatelky b) pokládá žalovaný za nadbytečný, neboť existence plné moci je nezpochybnitelná.

[11] Podle žalovaného mělo ke vstupu pana B. na pozemek dojít již dne 12. ledna 2023, kdy hovořil s osobami provádějícími práce na místě. Ty mu řekly, že vlastníci pozemku se na místě nenachází, ale že je budou o výkonu stavebního dozoru informovat. Asi půl hodiny po ukončení dozoru zaslal stěžovatel a) žalovanému e-mail, ve kterém jej informoval o havárii vodovodního potrubí. Žalovaný má proto za to, že se již tento den stěžovatel a) dozvěděl o vstupu pana B. na pozemek. Dne 18. ledna 2023 podal stěžovatel a) na jednání pana B. stížnost. To je další skutečnost dokládající, že musel o vstupu pana B. vědět. Pokud s těmito skutečnostmi neseznámil stěžovatelku b), jde to k jeho tíži, nikoliv k tíži žalovaného.

[12] Na vyjádření žalovaného reagovali stěžovatelé replikou. Podle stěžovatelů nemůže plná moc nahradit vnitřní stav zastoupeného (ta se vztahuje pouze na vnější projevy). Vnitřní stav (tedy vědomost o vstupu pana B. na pozemek) je přitom rozhodným okamžikem pro počátek běhu subjektivní lhůty k podání žaloby. Stěžovatelé dále mají za to, že se předběžné stavební povolení netýká nezákonného zásahu. Stěžovatelka b) se z něj mohla dozvědět pouze to, že bylo vydáno, ale nic o vstupu pana B. na pozemek. Účelový je též odkaz žalovaného na protokol ze dne 12. ledna 2023. Těžko lze očekávat, že v něm žalovaný popíše skutkový stav tak, aby z něj vyplýval nezákonný zásah.

Další vyjádření

[13] Stěžovatelé dále zaslali soudu vyjádření, ve kterém poukazují na to, že se žalovaný při vydání dvou rozhodnutí neřídil závazným právním názorem krajského úřadu. Dále upozorňují, že žalovaný v jiném řízení nejednal se stěžovatelem a) jako s účastníkem, ačkoliv jím byl. Žalovaný tak zjevně činí ve prospěch vlastníka Hotelu Morava. Stěžovatelé dále upozorňují na nezákonné vedení spisů, díky čemuž s nimi může žalovaný manipulovat. Stěžovatelé mají za to, že pokud bude zrušeno povolení, bude nezákonné i vniknutí pana B. na pozemek.

[14] Na vyjádření stěžovatelů reagoval žalovaný. Podle něj se vyjádření stěžovatelů zcela míjí s důvody usnesení krajského soudu. Nikterak je nevyvrací. Stěžovatelé uvádí zkreslená a manipulativní tvrzení, která se týkají zcela jiných řízení. Navíc má žalovaný za to, že k těmto skutečnostem nemůže Nejvyšší správní soud přihlédnout s ohledem na § 109 odst. 5 s. ř. s.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud připomíná, že předmětem přezkumu je usnesení, kterým krajský soud odmítl žalobu stěžovatelů. Nejvyšší správní soud se tak může zabývat pouze tím, zda byly dány důvody k takovému postupu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. dubna 2005 č. j. 3 Azs 33/2004-98). V tomto případě se jedná o otázku, zda byla žaloba podána po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 84 odst. 1 věty první s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto vůbec nebude vyjadřovat ke skutečnostem krátce shrnutým výše v části II. *Další vyjádření.* Tyto skutečnosti totiž nikterak nesouvisí s předmětem daného řízení.

[16] Jakkoliv krajský soud odmítl žalobu obou žalobců jediným výrokem, je zřejmé, že se jedná o výrok dělitelný. Je proto možné zrušit jej i jen ve vztahu k jednomu z žalobců. Společnou žalobu i navazující společnou kasační stížnost je třeba považovat za jednotlivé návrhy každého ze žalobců, resp. stěžovatelů, a lze proto o nich rozhodnout rozdílně (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. června 2022 č. j. 2 As 347/2019-81, č. 4368/2022 Sb. NSS, zejména body 23 a 31).

Kasační stížnost stěžovatele a)

[17] Kasační stížnost stěžovatele a) je nepřipustná.

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že oba účastníci se o vstupu pana B. na pozemek dozvěděli nejpozději dne 18. ledna 2023. Své závěry ovšem u každého ze stěžovatelů odůvodnil odlišně. Ve vztahu ke stěžovateli a) uvedl, že se o jednání, které považuje za nezákonný zásah, dozvěděl nejpozději dne 18. ledna 2023, neboť téhož dne zaslal žalovanému stížnost na jednání pana B., které je předmětem žaloby.

[19] Byť kasační stížnost podala zástupkyně jménem obou stěžovatelů, argumentuje v ní pouze ve prospěch závěru, že žalobu podala včas stěžovatelka b). Ohledně stěžovatele a) sice obecně uvádí, že nesouhlasí s tím, jak krajský soud věc vyhodnotil. Následně však výslovně připouští, že stěžovatel a) se o zásahu dozvěděl již dne 18. ledna 2023: „*O sepis předmětného prohlášení požádal pana Ř. toliko žalobce č. 1, ten věděl o neoprávněném zásahu žalovaného skutečně nejpozději dne 18. 1. 2023, tudíž on nemusel, jak uvádí soud, nechat sepisovat prohlášení pana Ř., aby pochopil, co se vlastně stalo; nikoliv však žalobkyně č. 2.*“ Stěžovatel a) tak vůbec nezpochybňuje skutkové ani právní úvahy krajského soudu, na jejichž základě dospěl k závěru, že jeho žaloba byla podána po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty, dokonce jim přisvědčuje.

[20] Pokud pak stěžovatel a) v kasační stížnosti zpochybňuje správnost závěrů krajského soudu, které se týkají včasnosti žaloby stěžovatelky b), a v dalších podáních míří i mimo

pokračování

samotný předmět soudního řízení, uplatňuje kasační námitky, které se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu vztahujícími se k jeho žalobě. Kasační stížnost stěžovatele a) je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[21] Stěžovatel a) není oprávněn domáhat se kasační stížností ochrany práv stěžovatelky b). Pokud snad kasační stížnost stěžovatele a) směřovala výlučně proti výroku krajského soudu, jímž byla odmítnuta žaloba stěžovatelky b), což z kasační stížnosti jednoznačným způsobem neplyne (a i žaloba obou stěžovatelů byla odmítnuta jediným výrokem), byla by podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou a musela by být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Kasační stížnost stěžovatelky b)

[22] Kasační stížnost stěžovatelky b) je důvodná.

[23] Stěžovatelka b) trvá na tom, že se o zásahu dozvěděla až z prohlášení pana Ř. ze dne 21. února 2023.

[24] Včasnost žaloby je jednou z podmínek jejího věcného projednání. Krajský soud ji proto musí zkoumat z úřední povinnosti. Zda byla žaloba podána v subjektivní dvouměsíční lhůtě, je třeba posoudit na základě objektivních zjištění o tom, kdy se dostaly do sféry žalobce informace, na jejichž základě mohl seznat, v čem jednání veřejné správy, jež má být nezákonným zásahem, spočívá a že je zaměřeno proti němu (viz rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. listopadu 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, body 59 a 60, a ze dne 5. prosince 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS, body 26 a 27). Subjektivní lhůta však nemůže spočívat jen na přesvědčení žalobce a jeho žalobním tvrzení, že se o rozhodných okolnostech dozvěděl v určitý okamžik, nýbrž na objektivním zjištění, které rozhodné okolnosti to jsou a kdy se dostaly do sféry žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. září 2022 č. j. 4 As 28/2022-131).

[25] Věcné projednání žaloby je jedním ze základních prvků ústavního práva na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (nálezy Ústavního soudu ze dne 28. května 2019 sp. zn. IV. ÚS 2338/18, bod 27). Právo na přístup k soudu není neomezené, je vázáno na dodržení zákonem stanoveného postupu, jehož součástí je dodržení zákonem stanovené lhůty k uplatnění prostředku ochrany práv (žaloby). Nesprávné posouzení této podmínky, v důsledku něhož je jinak projednatelná žaloba nesprávně odmítnuta, má bez dalšího za následek odepření přístupu k soudu, a tím i odepření spravedlnosti (nálezy Ústavního soudu ze dne 31. května 2016 sp. zn. I. ÚS 955/16, bod 15). V pochybnostech jsou soudy povinny postupovat ve prospěch umožnění přístupu k soudu, a tedy ve prospěch uplatnění subjektivních práv jednotlivců (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. února 2009 sp. zn. III. ÚS 2509/08 a ze dne 23. října 2014 sp. zn. I. ÚS 3106/13, bod 14). Podobně se k této otázce staví i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 26. března 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82 či ze dne 21. prosince 2016 č. j. 3 Afs 47/2016-34).

[26] Krajský soud přesvědčivě popsál, proč se stěžovatel a) dozvěděl o zásahu nejpozději dne 18. ledna 2023. Závěr, že se o zásahu dozvěděla v tentýž den i stěžovatelka b), opřel o zjištění, že stěžovatelé jsou manželi, mají shodné trvalé bydliště, pozemek, na němž mělo k zásahu dojít, je v režimu společného jmění manželů a oba byli účastníky „řízení“ o vydání předběžného stavebního povolení (bod 12 napadeného usnesení).

[27] Tento závěr je však podle Nejvyššího správního soudu nesprávný. Je totiž značně paušalizující. Měl-li by Nejvyšší správní soud přistoupit na výklad krajského soudu, znamenalo by to, že by bylo třeba v zásadě v každém případě presumovat, že druhý z manželů nabývá vědomost o zásahu automaticky ve chvíli, kdy se o něm dozvěděl první z nich (minimálně v situaci, kdy by měli společné bydliště a případ by se týkal věci v jejich společném jmění manželů). Ani z rozhodnutí o předběžném stavebním povolení, které bylo doručeno stěžovateli b), nelze zjistit nic o vstupu pana B. na pozemek, a stěžovatelka b) se z něj proto nemohla o zásahu dozvědět (informace o provedení kontrolní prohlídky je obsažena až v rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 11. dubna 2023 o odvolání). Pro úplnost lze dodat, že se stěžovatelé o vstupu pana B. na pozemek nezmiňují ani ve svém odvolání proti rozhodnutí o předběžném stavebním povolení. V řízení o odvolání nebyla stěžovatelka b) zastoupena stěžovatelem a), nýbrž jednala samostatně. Sdělení o závěru z kontrolní prohlídky vyhotovené dne 7. 2. 2023 zaslal žalovaný pouze sousedovi, jenž inicioval její provedení, nikoliv stěžovatelům.

[28] Závěr krajského soudu odporuje názoru rozšířeného senátu, podle nějž je třeba závěr o opožděnosti žaloby proti nezákonnému zásahu učinit na základě objektivních zjištění. Z okolností, o něž krajský soud opřel závěr o opožděnosti žaloby, totiž není možné objektivně zjistit, kdy se stěžovatelka b) o zásahu dozvěděla, resp. kdy nejpozději musela o zásahu vědět. Jinými slovy, krajský soud dospěl ve vztahu ke stěžovateli b) k formalistickému závěru, pro který nebyl rozumný základ v obsahu spisu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 7. dubna 2011 sp. zn. I. ÚS 2061/08). Stěžovatelka b) učinila v podání ze dne 23. 5. 2023 důkazní návrhy na podporu svého tvrzení, kdy a za jakých okolností se o zásahu dozvěděla. Krajský soud však navržené důkazy neprovedl, což v napadeném usnesení nijak neodůvodnil, a namísto toho vyšel z nepodložené domněnky, že stěžovatel a) ihned informoval stěžovatelku b) o nezákonném zásahu.

[29] Výklad krajského soudu je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se přístupu k soudu. Podle jeho názoru by totiž patrně jakákoliv pochybnost ohledně včasnosti žaloby (navíc nezakládající se na objektivních zjištěních ve vztahu k vědomosti o zásahu) vedla k tomu, že by bylo na žalobci, aby unesl důkazní břemeno stran toho, kdy se o zásahu dozvěděl. Judikatura však naopak stojí na závěru, že účastníky řízení netíží důkazní břemeno v tomto směru a je odpovědností soudu, aby i bez návrhu zjistil rozhodné skutečnosti do té míry, aby mohl učinit spolehlivý závěr o včasnosti, resp. opožděnosti žaloby. V případě, že i po provedeném šetření a případném dokazování přetrvávají pochybnosti, je třeba rozhodnout ve prospěch přístupu žalobce k soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. dubna 2013 č. j. 6 As 55/2012-51, bod 12).

[30] Mezi stěžovateli a žalovaným se vede ještě polemika o tom, zda hraje roli skutečnost, že stěžovatel a) zastupuje stěžovatelku b) v různých řízeních před stavebním úřadem na

pokračování

základě tzv. presidiální plné moci, která ovšem není, v rozporu s § 33 odst. 2 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, opatřena úředně ověřeným podpisem zmocnitele. Nejedná se nicméně o okolnost, kterou by vzal krajský soud při svých úvahách o včasnosti žaloby v potaz. Z obsahu spisu nevyplývá, že by v okamžiku, kdy mělo dle tvrzení stěžovatelů dojít k nezákonnému zásahu, bylo žalovaným vedeno řízení, jehož by se mohl zásah týkat a v němž by byla stěžovatelka b) zastoupena stěžovatelem a). Vydání předběžného stavebního povolení bylo prvním úkonem v řízení, jenž byl ostatně oznámen stěžovateli b) samostatně (žalovaný tedy nevycházel z toho, že je zastoupena). Jak vyplývá z výše uvedeného, ani v řízení o odvolání nebyla stěžovatelka b) zastoupena, což vyvrací tezi žalovaného, že nikdy nejedná samostatně. Zásah nadto nemá povahu úkonu, jenž by byl žalovaným adresován stěžovatelům, a ani *ex post* o něm žalovaný stěžovatele nevyrozuměl. Stěžovatel a) se o něm dozvěděl bez součinnosti s žalovaným mimoprocením způsobem. Za těchto okolností nelze ze skutečnosti, že stěžovatelka b) udělila stěžovateli a) tzv. presidiální plnou moc, kterou stěžovatel a) v různých řízeních před žalovaným prokazuje své oprávnění zastupovat ji, dovozovat, že se stěžovatelem a) mimoproceně získaný poznatek o nezákonném zásahu „přenesl“ na stěžovatelku b). Konkrétní okolnosti této věci pro tento závěr nesvědčí.

[31] Nejvyšší správní soud uzavírá, že úvahy krajského soudu o opožděnosti žaloby stěžovatelky b) nemohou za dané procesní situace obstát. Nelze nicméně vyloučit, že v návaznosti na další postup krajského soudu v této věci mohou být zjištěny a prokázány takové skutečnosti, na jejichž základě bude možné dospět k přesvědčivému závěru o opožděnosti žaloby stěžovatelky b).

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele a) je nepřipustná, odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele a) je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[34] Ze spisu vyplývá, že stěžovatel a) uhradil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Výrokem III rozsudku tedy Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se stěžovateli a) vrací zaplacený soudní poplatek v plné výši. K odmítnutí kasační stížnosti došlo před prvním jednáním ve věci a podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud v takovém případě vrátí zaplacený poplatek za řízení. Tato částka bude stěžovateli a) vyplacena k rukám jeho zástupkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým soud o vrácení poplatku rozhodl (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

[35] Kasační stížnost stěžovatelky b) shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, a proto zrušil usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. v rozsahu, ve kterém se dotýká stěžovatelky b), a to jak výrok o odmítnutí žaloby, tak výroky na něm závislé, a věc mu vrátil v tomto rozsahu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[36] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b) (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2024

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu